

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 97.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939865776/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

paa det Forhold, Digterne af gammel Vane ere enige om at prise som Poesiens Urkilde, uden at see hvorledes Kjærligheden vender sit rene Ansigt fra det Afgudsbillede, de tilbede i dens Sted, – og hvorledes dette mere og mere kommer til at ligne Sancta Gjertrud, som Forgyldningen er gaaet af.

Aagesen holdt altsaa Ord. Saasnart han havde faaet Embedsexamen skaffede han sig et taaleligt Udkomme og et tarveligt Hjem at tilbyde sin Forlovede. Det blev modtaget med Henrykkelse, og han fandt en Siags Erstatning for det Offer han havde bragt, ved at see i hvor høj Grad det blev paaskjønnet. Den unge Kone var begejstret over sin Lykke – i hele tre Uger! Hun tog Værelserne, Meublerne, Kjøkkentøiet og Pigen i Besiddelse med samme nysgjerrige Interesse, hvormed hun som Barn havde undersøgt sine Julegaver. Hun prøvede sine Kapper for Speilet, og vendte op og ned paa Bøgerne i Hængereolen, for ret at see de smukke Bind, og hver ny huslig Visitation endte med, at hun faldt sin Mand om Halsen og sagde: »Alr dette er mit – det kan jeg takke dig for!» – Men da alle disse Herligheder havde tabt deres Værdie, som Legetøj betragtes, tabte hun sin Interesse derfor. – Husvæsenet blev lagt paa Hylden, ligesom Julegaverne i gamle Dage, og nu da hendes eget Hjem ikke længer var hende nyt, søgte hun Morskab og Adspredelse som Gæst i Andres. Det varede imidlertid ikke længe før hun stødte paa uforudseete Hindringer! hendes Mand kunde kun yderst sjældent faae Tid tilovers fra sine Forretninger til at følge med, og hvorlidt han end savnede hende hjemme kunde han dog ikke lade hende sværme alene om fra Bal til Bal, især da hendes uforsigtige Opførsel var Gjenstand for en alt andet end fordeelig Omtale; og da Aagesen efter flere unyttige Forsøg paa med det Gode at bringe hende til Fornuft og Eftertanke, gjorde sin Myndighed gjældende ved et Magtsprog, fulgte heftige Vredesudbrud fra hendes Side: den kjære, søde lille Mand blev et Uhyre, en Tyran, en Pedant. Galt var det, og værre blev det, da han saae sig nødsaget til at nægte hende de Summer, hun gjorde Fordring paa til sin Pynt – o Jammer! han var en Gnier! – Efter at denne skrækkelige Opdagelse var gjort, besluttede Fru Aagesen i sit stille Sind at sætte noget imod noget: vilde han hindre hende i at more sig ude, saa skulde hun til Gjengjæld hindre ham i at føle sig tilfreds hjemme. – Den Rolig-

hed og Fornuft, hvormed Aagesen forskandsede sig imod det Uveir, der blev hyppigere og hyppigere i Huset, opirrede hende endnu mere, og det eneste Middel, hvorved han kunde skaffe sig den øieblikkelige Stilhed – thi Ro kunde Talen ikke være om! – der var nødvendig for hans Forretninger, var at skræmme hende. Men derved steg den Modbydelighed, hun indgød ham, til en utaalelig Grad.

I det første Aar af deres Ægteskab fik Aagesens en Søn, som Moderen nu kastede al sin Kjærlighed paa, men tillige bevogtede med en Skinsyge, der tidligt fjernede Barnet fra Faderen, som var kjed af den trættende Strid og overlod hende den Lille, efter at have forvisset sig om at hun behandlede den godt. – Fru Aagesen opdrog sin Søn til en partisk Dommer i de evindelige Stridigheder i Hjemmet; hun saae allerede i den lille Dreng en Hevner over alle de Ulykker, Faderen havde draget over hendes Hoved, og dette store Formaal erstattede hvad hendes Følelser manglede i Sandhed og Bestandighed. – Had til Faderen og Æmhed for Sønnen gjorde hende udholdende i at pleie ham, vaage over ham, og paa enhver mulig Maade lænke hans Tilværelse til sin. Alt som den lille Viggo voxede op, sluttede han sig med hele sit barnlige Hjertes Hengivenhed til denne Moder, der mod ham var saa trofast, for ham saa omhyggelig og øm, mens mangt et bittert – kun halv forstaaet men dybtgjæmt Ord vakte hans Uvillie mod den strenge, alvorlige Mand, hvem han ubevidst tilregnede al den uhyggelige Fredløshed, der herskede i Hjemmet; og hver Taare, han saae sin Moder udgyde, efter at hun havde havt en af sine heftige Paroxysmer, tildrog tidligt Faderen Drengens mørke og harmfulde Blik. En Bevidsthed om noget Særgeligt og Ondt fra den Kant havde uformærket rodfæstet sig i hans Sjæl længe før den var udviklet nok til at gjøre sig rede for noget Indtryk, og deri lagdes allerede Grunden til den Retning hans senere Udvikling tog.

Da Viggo var sex Aar gammel blev den lille Minona født. Der var mere end Moderen havde gjort Regning paa, mere end hun havde Brug for, og det stakkels Barn var virkelig blevet ganske tilovers i sit Hjem, hvis ikke Aagesen denne Gang havde taget sig af Sagerne paa en Maade som ingen Indvending taalte. Han lod Værelser istandsætte og meublere i Kvisten, flyttede den lille Piges Vugge